

ταξιδεύουν σε τοπία ασύλληπτης γοητείας, όπου η σάρκα γίνεται τριαντάφυλλο και η σταγόνα θάλασσα πλατιά, αφού «Η ερωτική αγάπη δεν τεμαχίζεται. / Μας τεμαχίζει. / Και μόνο ολόκληρη, εμάς ολοκληρώνει».

Στο Κάτι σαν πρόλογος - μικρή εισαγωγή στα Παραλειπόμενα - ο Ευαγγέλου ανοίγει την καρδιά του, λες και θέλει να προλάβει τον αναγνώστη, με μια στροφή ομολογίας, ενώπιος ενώπιω, δώρο και αντίδωρο για ό,τι δεν πρόλαβε. Μα, τώρα, «ήρθε η στιγμή μπρος στην αληθινή σου ύπαρξη / ετούτη την παράλειψη να επανορθώσω».

Νηφάλιος, μύστης και προπομπός, όπως ο άλλος μεγάλος βιβλικός ομότεχνός του στο Άσμα Ασμάτων αυτοαναλύεται εκ βαθέων: «Η αιώνια αγαπημένη μας, είναι συνήθως μια απρόσμενη έκρηξη ηφαιστείου. Σεισμός και λάβα. Γιατί η αγάπη δεν είναι μόνο μία λέξη. Είναι ο τρόπος για να υπάρχουμε. Είναι το ένστικτο της επιβίωσης. Τέλος, κι ο πιο μεγάλος έρωτας δεν παύει να 'ναι ένας έρωτας ανθρώπινος, πολύ ανθρώπινος, δηλαδή φορτωμένος τις υπερβολές και τις ελλείψεις. Ένας τέλειος, ανθρώπινος έρωτας μ' όλες του τις ατέλειες, που ανικανοποίητος αναζητά την (ουτοπική) τελειότητα. Και κάποτε τη θρίσκει».

Ο ποιητής πλάθει τους ωραίους στίχους του άνευ συνταγής. Εξάλλου, η Αγάπη και, ένα περισσότερο, ο Έρωτας δε δρομολογούνται πάνω σε κανόνες. Η ανυπακοή, το πείσμα και η τρέλα είναι κραυγές τελεσμένες, καθόλα εμπρηστικές, που τους ανήκουν. Ποιος μπορεί να αντισταθεί στην άρνηση ή τη θέλησή τους; Τελικά, ο ποιητής μάς οδηγεί στο «δια ταύτα», στο μη αναστρέψιμο: «Ο άνθρωπος που αγαπά εί' ένας τεχνίτης μεταλλουργός».

Γιάννης Κορίδης

Άλκηστις Μαυροκέφαλου Ρωγμές Ονειρών ΑΙΩΡΑ

Η πρώτη ποιητική συλλογή της Άλκηστις Μαυροκέφαλου αποτελείται από 26 ποιήματα. Από τους πρώτους στίχους διαφαίνεται η ωριμότητα της σκέψης και η ροή του ύφους της γραφής της ποιήτριας. Μέσα από την ποίησή της αναδεικνύεται ένα σημαντικό ταλέντο, σε τόσο νεαρή ηλικία, γεγονός που αποδεικνύει ότι ο σύγχρονος ποιητικός λόγος είναι παρόν, έχει δύναμη και διαθέτει εκπροσώπους για το μέλλον, διεκδικώντας τη θέση του μέσα από αντιζοότητες που δημιουργεί σε αρκετές περιπτώσεις μια σημερινή κατάσταση πραγμάτων στο λογοτεχνικό γίγνεσθαι.

Η ποίηση της Άλκηστις Μαυροκέφαλου αγγίζει τα όρια του φιλοσοφικού και μεταφυσικού λόγου, αποδεικνύοντας πρώτα απ' όλα την εργασία που έχει πραγματοποιηθεί στον ίδιο της τον εαυτό, έτσι ώστε στη συνέχεια να δημιουργηθούν και να

λάβουν την τελική τους μορφή τα ποιήματα της παρούσας συλλογής.

Αυτό έχει σαν συνέπεια τον πλήρη έλεγχο των εκφραστικών της μέσων που αναδεικνύουν τις εικόνες και το άρωμα μιας αέναης πνοής που περιβάλλει τα πάντα και το οποίο τονίζεται σε κάθε ποίημά της κατά τη στιγμή που χρειάζεται να προσδώσει την ανάταση και την υπέρβαση. Ο λόγος της αγγίζει τα όρια του μυθολογικού ύφους, οι εικόνες των ταξιδιών μέσα από λίμνες, οι νεραϊδες αλλά και τα άλλα περάσματα της ψυχής συστρέφονται και απογειώνονται με νόημα και μαεστρία για να προσδώσουν μια ανάσα ζωής: «στη μεγάλη μαύρη θάλασσα/ ολόφωτο καράβι ταξιδεύει/ οι νεραϊδες των πάγων οδηγούν/ χρωματίζοντας δρόμους σκοτεινούς/ ένας απέραντος ιστός/ χρωμάτων στον αχανή ουρανό».

Η Άλκηστις Μαυροκέφαλου διαθέτει μια εκπληκτική ικανότητα να εργάζεται πάνω στην ποιητική γραφή και εκεί νοιώθει κανείς μια αρτιότητα που ορίζει το μέτρο χωρίς πλατειασμούς αλλά και αφαιρέσεις που ενέχουν τον κίνδυνο ορισμένες φορές να διαλύσουν το νόημα ενός ποιήματος. Αυτός ο συνδυασμός εσωτερικής πορείας, αφουγκρασμού του περιβάλλοντος κόσμου και άρτιων εκφραστικών μέσων, σηματοδοτεί την απαρχή μιας πορείας στη σύγχρονη ποίηση που αναμένει και άλλα δημιουργήματα της ποιήτριας.

Δείγμα γραφής: «Το παράθυρο έκλεισε/ οι αναμνήσεις έσβησαν/ τα όνειρα χάθηκαν/ τελικά που είσαι;/ με ρωτούν/ Είμαι μια κουκίδα/ μπορεί να είναι ελάχιστη/ μηδαμινή/ μα είναι διαφορετική/ όπως και κάθε άλλη/ Ποιος είσαι;/ Είμαι ένα κομμάτι της αβύσσου».

Νίκος Δανιήλ, Nikosdaniil.blogs

Λίλη Λαμπρέλη Λόγος εύθραυστος κι αθάνατος Πατάκης

Η τέχνη της προφορικής αφήγησης ως μορφή παράστασης και ψυχαγωγίας, καθιερωμένη στη χώρα μας τη δεκαετία του 1990, όλο και περισσότερο προσελκύει το ενδιαφέρον του κοινού, των εκπαιδευτικών, των ειδικών επιστημόνων που τη μελετούν, αλλά και των μελλοντικών επίδοξων αφηγητών. Αποτέλεσμα αυτής της δραστηριότητας είναι να δημοσιεύονται όλο και πιο συχνά άρθρα και να εκδίδονται ολοκληρωμένες μελέτες για την αφήγηση στη σύγχρονη εποχή. Μια από τις πρώτες συλλογικές μελέτες ήταν το βιβλίο με τα πρακτικά ημερίδας του Κύκλου του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου με τίτλο «Η τέχνη της αφήγησης» σε επιμέλεια Κ. Κουλουμπή-Παπαπετροπούλου. Η Κουλουμπή ήταν από τις πρώτες γενικά που έφεραν το ζήτημα της νεοαφήγησης στη χώρα μας. Ακολούθησαν άλλες εκδόσεις κυρίως με τη

μορφή πρακτικών του εκάστοτε Φεστιβάλ Αφήγησης Ολύμπου, που καθιέρωσε από το 2003 το πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, με τις εισηγήσεις πανεπιστημιακών δασκάλων (Μ. Μερakλή, Β.Δ.Αναγνωστόπουλου, Ε. Αυδίκου, Μ. Αλεξιάδη, Δ. Δαμιανού, Μ.Καπλάνογλου, Χρ. Χατζητάκη, Ι. Καψωμένου, κ.α.). Το 2002 από το Εργαστήριο Λόγου και Πολιτισμού του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας κυκλοφορεί επίσης το πρώτο βιβλίο-εισαγωγή στην τέχνη και τεχνική της αφήγησης με επιμέλεια της Τ.Τσιλιμένη και τίτλο Αφήγηση και εκπαίδευση. Στο ίδιο πνεύμα θα εκδοθεί και το βιβλίο του Στ. Πελασγού Τα μυστικά του παραμυθιά.

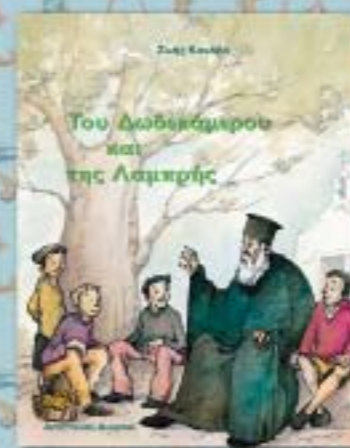
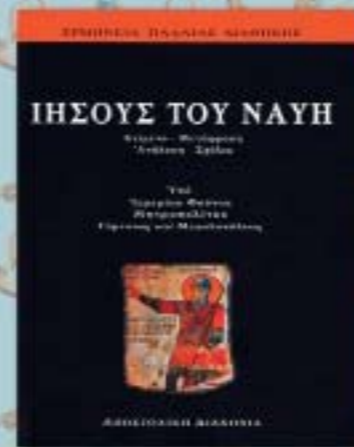
Το βιβλίο της Λίλη Λαμπρέλη, Λόγος εύθραυστος κι αθάνατος, είναι το πρώτο βιβλίο μιας εν ενεργεία παραμυθού που αφορά ζητήματα για την τέχνη της. Όπως η ίδια δηλώνει στο προλογικό σημείωμα το υλικό του βιβλίου προέρχεται από σημειώσεις που συγκέντρωνε από πολύωρα εργαστήρια σπουδών παραμυθών της Ευρώπης, τα οποία παρακολουθούσε και από σκέψεις που προέκυπταν ως αποτέλεσμα αυτών των συναντήσεων. Οι 205 σελίδες του ταξινομούνται σε τέσσερα μέρη: Το πρώτο μέρος απαντά στο ερώτημα «τι είναι παραμύθι», το δεύτερο ασχολείται με τον παραμυθά, το τρίτο δίνει απαντήσεις στο ερώτημα εάν η αφήγηση ανήκει στο χώρο της τέχνης και στο τελευταίο μέρος η συγγραφέας του βιβλίου επιχειρεί μια προσωπική συμβολική προσέγγιση ενός παραμυθιού με τον τίτλο «Καημός» (την έχω ακούσει να το αφηγείται σε ένα από τα Φεστιβάλ Αφήγησης Ολύμπου που διοργάνωσα και το αποδίδει με τόσο... αληθινά), που είναι αποσχίδα του τύπου ATU 710.

Η Λαμπρέλη ισχυρίζεται ότι για να θεωρηθεί κάποιος παραμυθός δεν φτάνει να διαθέτει κάποια τεχνική, ένα πλούσιο ρεπερτόριο ή θεωρητική γνώση, αλλά εάν καταφέρει να προκαλέσει συγκίνηση σε αυτόν που άκουσε το παραμύθι του και εάν του προκάλεσε το ενδιαφέρον ώστε να επιθυμεί και ο ίδιος (ο ακροατής) να το αφηγηθεί, να το μεταδώσει σε κάποιον άλλο. Η Λαμπρέλη για να δώσει τον ορισμό του παραμυθιού, διευκρινίζει τι δεν είναι παραμύθι για την ίδια και θεωρεί ότι είδος του μαγικού παραμυθιού ως «μια πορεία από το σκοτάδι προς το φως».

Με γλώσσα απλή και βιοματική, ύφος προφορικού λόγου η Λαμπρέλη εξιστορεί την εμπειρία της και έρχεται να απαντήσει σε ερωτήματα και προβληματισμούς που έχει κάθε αρχάριος αφηγητής. Το βιβλίο Λόγος εύθραυστος κι αθάνατος, δεν είναι απλά ένα χρήσιμο εγχειρίδιο που έρχεται να προστεθεί στη βιβλιογραφία για την τέχνη της αφήγησης, για να βοηθήσει κάθε ενδιαφερόμενο να εντυφώσει στην τέχνη αυτή, αλλά κάτι πολύ περισσότερο, αφού αποτελεί κατάθεση ψυχής και πολύχρονη εμπειρίας της παραμυθού.

Τασούλα Τσιλιμένη

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ
ΓΙΑΣΙΟΥ 1, 115 21 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. 210 7272381, FAX. 210 7272380
www.apostoliki-diakonia.gr